og friðar lífsins, í sambandi við starf þess; líf trúar-
-innar er því ... sunnudagur lífsins, en sjálfstæðislíf-
ið vinnudagur þess; ora et labora, verður að vera sameinað;
trúin knýr til bæn og andakt, friðar og hvíld lífsins, en
þetta leiðir til labora, starfs hinna hið góða. —

Viðbætir við 3ja grein að framan; — [illegible] a; —
að trú og siðferði í eðli sínu, en óaðgreinanleg, það byggist á
kristilegri opinberun. — Þarsem kristin trú skoðar Guðs vera
í óaðgreinanlegri einingu við vilja hans, tekur heiðnin og Gyð-
ingatrúin aðskilnaðinn hjá sínu framm til skoðunar. — Kristi-
leg opinberun skoðar það sjerhvert samband milli Guðs og
manna aðskilnað frá sameiningu, bæði eins og eðlissamband og
frelsissamband, þarsem heiðnin og Gyðingatrúin einungis tekur
framm annað afvikið. En þessari einingu trúar og siðafrelsis,
er einnig samkvæm samvera greinarmunur; Sameining mannsins
við Guð í trúarlífinu er þá fyrst sönn og lifandi, bindandi,
þegar vilji mannsins hefur sig úr eðlinu trúarinnar og skoðar
í þjónustu hennar í heiminum. Kristileg trú útilokar
þannig bæði trúarguðleysið, sem aðgreinir sig frá mannlega lífi-
og hina veraldlegu skoðun, sem skeytir saman trú og siðferði. —
Eins og að eining trúar og siðferðis, er byggð á eðli kristil. trúar
eins er líka aðgreining þeirra byggð á því helga eðli kristilegr-
-ar trúar. — Kristin trú, er siðferðis-trú, og Guð, kristinna
manna, siðferðislegt vera, og samband mannsins við hann er því
í kristinni trú skoðað sem siðferðis-samband; sjerhver
eiginlegleiki Guðs, er í kristilegri opinberun eins og siðferð-
-islegur, og vilja eiginlegleiki Guðs hefur birt sig í kristi-
legri opinberun, ekki einungis sem vilja, ekki heldur eingaun-
-gu vera sína eða eðli, heldur hvorutveggja til samans; kristi-
lega opinberun verður eigi því að segja er undireins eðlis-
opinberun, og viljans opinberun; þannig segir Ritningin: Guð
er Andi!! Jóh. 4. 24., með því táknast í æðsta máta eðlis-
-einkenni Guðs, enn ekki síður opinber á mát segir Ritn-
-ingin enn heið að Guð sje kærleikurinn ἀγάπη 1 Joh. 4. 16., og
með því táknast Guð sem hinn alsjáandi, siðferðislega vera,
hinn fullkomnasti vilji; Guðs vilji og vera, er því í kristi-
legri, trú í óaðgreinanlegri sameining. Sjerhver eiginlegleiki
Guðs er siðferðislegs eðlis og enn heið vilja eiginlegleiki. —
Enn heiðinnum opinber á máta birtist Guð ekki sem kærleikur,
ekki hin fullkomnasta, siðferðisl. vera eður alsjáandi frelsi,
heldur eins og nauðsyn. — Það hæsta gjeti hafist sig til hugs-
-unar enn hið góða, t.a.m. Plató, þá er Guð ekki hanns
hinn frjálsi, persónulegi, viljandi Guð. Í gyðingatrú hin-
-um eigi eðri skoðun, þar er Guð ekki skoðaður sem hinn
dauði ópersónulegi Guð (eða ópersónulegi Guð), heldur hinn
frjálsi, viljandi Guð, því hann opinberast sem lögmálsguð,